ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 3. decembra 2009 *

Vo veci C-475/08,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 5. novembra 2008,

Európska komisia, v zastúpení: M. Patakia a B. Schima, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Belgickému kráľovstvu, v zastúpení: C. Pochet, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci J. Scalais a O. Vanhulst, advokáti,

žalovanému,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, vykonávajúci funkciu predsedu šiestej komory, sudcovia C. Toader (spravodajkyňa) a P. Kūris,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev sa svojou žalobou domáha, aby Súdny dvor určil, že Belgické kráľovstvo si tým, že:

— neurčilo správcov sietí tak, ako to vyžaduje článok 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/55/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre

vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa ruší smernica 98/30/ES (Ú. v. EÚ L 176, s. 57; Mim. vyd. 12/002, s. 230, ďalej len „smernica“),

— stanovilo nielen regulovaný prístup, ale aj dohodnutý prístup tretích osôb do siete v rozpore s článkom 18 smernice v spojení s jej článkom 25 ods. 2 a

— neprebralo článok 22 ods. 3 písm. d) a e) a článok 22 ods. 4 smernice,

nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice.

2 Listom doručeným do kancelárie Súdneho dvora 31. marca 2009 Komisia vzala svoju druhú výhradu späť, keďže Belgické kráľovstvo vo svojich vyjadreniach k žalobe vyhlásilo, že zrušilo vnútroštátny právny predpis, ktorý umožňoval dohodnutý prístup tretích osôb do prepravnej siete, ako aj do zásobníkov a zariadení pre skvapalnený zemný plyn („LNG“).

Právny rámec

Smernica

3 Článok 7 smernice stanovuje:

„Členské štáty určia alebo požadujú od plynárenských podnikov, ktoré vlastnia prepravné zariadenia, zásobníky alebo zariadenia LNG, aby určili jedného alebo viacerých prevádzkovateľov sústavy na časové obdobie, ktoré stanovia členské štáty, so zreteľom na efektívnosť a ekonomickú rovnováhu. Členské štáty prijmú nevyhnutné opatrenia, ktoré zabezpečia, aby prevádzkovatelia prepravnej sústavy, sústavy LNG a zásobníkov konali v súlade s článkami 8 až 10."

4 Článok 11 smernice uvádza:

„Členské štáty určia alebo požadujú od podnikov, ktoré vlastnia distribučné sústavy, aby určili jedného alebo viacerých prevádzkovateľov sústavy na časové obdobie, ktoré stanovia členské štáty so zreteľom na efektívnosť a ekonomickú rovnováhu, a zabezpečia, aby títo prevádzkovatelia konali v súlade s článkami 12 až 14."

5 Článok 22 smernice znie takto:

„1. Nové významné plynárenské infraštruktúry, t. j. prepojenia medzi členskými štátmi, zariadenia LNG a zásobníky, môžu byť na požiadanie vyňaté z účinnosti ustanovení článkov 18, 19, 20 a 25 [týkajúcich sa jednotlivo prístupu do sietí, prístupu k zásobníkom a prístupu do ťažobných plynovodných sietí] a článku 25 ods. 2, 3 a 4 [týkajúceho sa regulačných orgánov] za nasledujúcich podmienok:

…

3. …

…

d) Rozhodnutie o výnimke… musí byť riadne odôvodnené a uverejnené.

e) V prípade prepojenia musí byť každé rozhodnutie o výnimke konzultované s ostatnými dotknutými členskými štátmi alebo regulačnými orgánmi.

4. Rozhodnutie o výnimke musí príslušný orgán bez meškania oznámiť Komisii spolu so všetkými podstatnými informáciami týkajúcimi sa tohto rozhodnutia. Tieto informácie môžu byť Komisii zaslané v súhrnnej forme, čo umožní Komisii prijať dostatočne podložené rozhodnutie.

…“

6 V súlade s článkom 33 smernice členské štáty uvedú najneskôr do 1. júla 2004 do účinnosti právne predpisy potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou.

Belgický zákon, ktorým sa preberá smernica

7 Smernica bola do belgického práva prebratá zákonom z 1. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa zákon z 12. apríla 1965 o preprave plynných splodín a iných produktov potrubím (*Moniteur belge* zo 14. júna 2005, s. 27164).

8 Článok 8 § 4 zákona z 12. apríla 1965, zmeneného a doplneného zákonom z 1. júna 2005 (ďalej len „zákon o plyne“), stanovuje:

„[Federálny] minister [majúci vo svojej pôsobnosti energetiku] po predložení stanoviska Komisie pre bankovníctvo, finančníctvo a poisťovne v súvislosti s kritériami uvedenými v § 3, po predložení stanoviska Komisie [pre reguláciu energetiky a plynu] v súvislosti s ostatnými kritériami a po rozhodnutí Rady ministrov určí najneskôr do

deviatich mesiacov po uverejnení stanoviska uvedeného v § 2 a po predložení návrhov jedného alebo viacerých držiteľov povolenia na prepravu zemného plynu:

1. správcu povereného správou prepravnej siete zemného plynu;

2. správcu zásobníka zemného plynu a správcu zariadenia LNG na obdobie dvadsiatich rokov s možnosťou obnovenia.

…“

9 Podľa článku 8/1§ 1 zákona o plyne:

„Odchylne od článku 8 plynárenský podnik, ktorý je k 1. júlu 2004 držiteľom jedného alebo viacerých povolení na prepravu zemného plynu podľa tohto zákona a jeho vykonávacích nariadení alebo povolení na uskladňovanie zemného plynu, vrátane povolení udelených podľa zákona z 18. júla 1975 a jeho vykonávacích nariadení, je odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto článku zo zákona určený ako:

1. správca prepravnej siete zemného plynu;

2. správca zásobníka zemného plynu;

3. správca zariadenia LNG.

Tieto tri ustanovenia platia do konečného určenia dotknutého správcu v súlade s článkom 8 alebo do vydania zamietavého rozhodnutia [federálnym] ministrom [majúcim vo svojej pôsobnosti energetiku] k tomuto určeniu.“

10 Článok 8/2 zákona o plyne stanovuje:

„Nasledujúce podmienky sa vzťahujú na všetkých troch správcov uvedených v článkoch 8 a 8/1, bez ohľadu na to, či ide spoločnosť kótovanú na burze, alebo nie:

1. [správcovia] musia byť založení vo forme akciovej spoločnosti, ktorej sídlo a ústredie sa nachádza v štáte, ktorý je súčasťou Európskeho hospodárskeho priestoru;

2. musia spĺňať všetky podmienky stanovené zákonom z 2. augusta 2002 o zverejňovaní dôležitých účastí v spoločnostiach kótovaných na burze a o úprave verejných ponúk na prevzatie.“

11 Článok 15/5k zákona o plyne, zmeneného a doplneného zákonom z 27. decembra 2006 o zmene niektorých právnych predpisov (*Moniteur belge* z 28. decembra 2006, s. 75266), stanovuje:

„§ 1 Na nové významné plynárenské zariadenia, t. j. prepojenia so susednými štátmi, zariadenia LNG a zásobníky sa môže vzťahovať výnimka z ustanovení tejto kapitoly a ustanovení týkajúcich sa tarifnej metodiky, okrem článkov 15/7, 15/8 a 15/9. Túto výnimku udeľuje kráľ po predložení stanoviska Komisie [pre reguláciu energetiky a plynu]…

…

§ 4 Každé rozhodnutie o udelení výnimky, ako aj všetky na to potrebné informácie sa bez meškania oznámia Komisii [Európskych spoločenstiev].“

Konanie pred podaním žaloby

12 Komisia 10. apríla 2006 zaslala Belgickému kráľovstvu výzvu, v ktorej mu vytýkala, že si nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z niektorých ustanovení smernice.

13 Belgické orgány listom z 13. júna 2006 informovali Komisiu o svojich pripomienkach.

14 Komisia, keďže ju tieto pripomienky nepresvedčili, zaslala 15. decembra 2006 Belgickému kráľovstvu odôvodnené stanovisko, ktorým ho vyzvala, aby v lehote dvoch mesiacov od prijatia tohto stanoviska prijalo opatrenia na ukončenie vytýkaného porušenia.

15 Belgické orgány odpovedali listom doručeným Komisii 27. februára 2007.

16 Keďže Komisia naďalej považovala situáciu za neuspokojivú, rozhodla sa podať predmetnú žalobu.

O žalobe

O prvej výhrade založenej na neprebratí článku 7 smernice

O prípustnosti

— Argumentácia účastníkov konania

17 Belgické kráľovstvo uvádza, že Komisia vo svojej žalobe poukazuje na neprebratie článku 7 smernice, zatiaľ čo vo výzve sa opierala o článok 11 smernice, a že v odôvodnenom stanovisku poukazuje na porušenie článkov 7 a 11 tejto smernice. Komisia teda spôsobila zmätok, pokiaľ ide o výhrady, ktoré mu v tejto súvislosti adresovala.

18 Komisia najprv poukazuje na to, že nezávisle od uvedených článkov smernice sa predmetná výhrada vždy vzťahovala na určenie jednotlivých správcov sústavy. Hoci vo svojom odôvodnenom stanovisku odkazovala na články 7 a 11 smernice, článok 11 už nebol v žalobe uvedený, pretože Belgické kráľovstvo určilo správcu distribučnej siete v súlade s týmto posledným uvedeným ustanovením. Belgické kráľovstvo bolo teda schopné tejto výhrade porozumieť a uviesť svoje tvrdenia.

19 Okrem toho podľa judikatúry Súdneho dvora nič nebráni Komisii, aby vo svojom odôvodnenom stanovisku spresnila výhrady, ktoré už vo všeobecnosti uviedla vo svojej výzve, pričom Komisia v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok z 28. marca 1985, Komisia/Taliansko (274/83, Zb. s. 1077, body19 až 21).

— Posúdenie Súdnym dvorom

20 V prvom rade treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že cieľom výzvy je najmä opísať predmet sporu, aby bolo členskému štátu umožnené pripraviť svoju obranu, výzva nepodlieha rovnakým požiadavkám na presnosť ako odôvodnené stanovisko (pozri najmä rozsudok Komisia/Taliansko, už citovaný, body 19 a 21).

21 V predmetnej veci Komisia vo svojej výzve Belgickému kráľovstvu vytýkala, že neprebralo článok 11 smernice, pričom tvrdila, že tento členský štát nepristúpil ku konečnému určeniu správcov prepravných a distribučných sietí, ako aj zásobníkov a zariadení LNG. Komisia vo svojom odôvodnenom stanovisku na podloženie svojich výhrad doplnila odkaz na článok 7 smernice. Nakoniec vo svojej žalobe vzala odkaz na článok 11 späť, keďže usúdila, že tento článok bol správne prebratý do belgického práva v nadväznosti na určenie správcov distribučnej siete Belgickým kráľovstvom.

22 Prvá výhrada Komisie uvedená v rámci tejto žaloby sa môže teda zjavne vzťahovať na prvú výhradu uvedenú tak vo výzve, ako aj v odôvodnenom stanovisku, ktoré sa týkali konečného určenia správcov siete. Preto zmena príslušného ustanovenia smernice neohrozila právo žalovaného členského štátu na obranu.

23 Výhrada založená na porušení článku 7 smernice sa musí teda považovať za prípustnú.

O veci samej

— Argumentácia účastníkov konania

24 Komisia Belgickému kráľovstvu vytýka, že nepristúpilo ku konečnému určeniu jednotlivých správcov prepravných sietí plynu, zásobníkov plynu a zariadení LNG, ako to stanovuje článok 7 smernice.

25 Komisia uvádza, že článok 8 ods. 4 zákona o plyne stanovuje konečné určenie správcov sietí na obdobie dvadsiatich rokov s možnosťou obnovenia. Toto obdobie možno považovať za primerané podľa belgického práva so zreteľom na efektívnosť a ekonomickú rovnováhu. Belgické kráľovstvo si preto až do určenia uvedených správcov na toto obdobie nesplnilo úplne povinnosti vyplývajúce z článku 7 smernice. Navyše dočasné určenie na neurčité obdobie správcom neposkytuje istotu, ktorá by im mala byť poskytnutá v súlade so smernicou určením na vopred známe obdobie.

26 Belgické kráľovstvo odpovedá, že článok 7 smernice nebráni členským štátom, aby pristúpili k dočasnému určeniu správcov sieti. Tvrdí, že v belgickom práve podľa článkov 8/1 a 8/2 zákona o plyne dočasne vymenovaní správcovia siete podliehajú povinnostiam, ktoré vyplývajú pre správcov siete zo smernice. Podmienky a povinnosti vyplývajúce pre prvých uvedených správcov sú totiž zhodné s tými, ktoré sa vzťahujú na konečne určených správcov, pričom jediný rozdiel medzi postavením týchto dvoch kategórií je v postupe pri určení správcov a v dĺžke trvania ich zmluvy. Okrem toho určenie dočasných správcov sietí zodpovedá konečnému určeniu, lebo len dotknuté podniky spĺňajú požiadavky požadované na konečné určenie. V každom prípade konanie týkajúce sa konečných určení prebieha.

— Posúdenie Súdnym dvorom

27 Článok 7 smernice stanovuje, že členské štáty určia prevádzkovateľov prepravných zariadení, zásobníkov alebo zariadení LNG na „obdobie, ktoré stanovia členské štáty, so zreteľom na efektívnosť a ekonomickú rovnováhu“. V súlade s článkom 33 smernice musia byť vykonávacie predpisy k tomuto článku prijaté najneskôr 1. júla 2004.

28 Hoci zákon o plyne v článku 8 upravuje konanie na určenie uvedených správcov na dvadsaťročné obdobie, vo svojom článku 8/1 stanovuje dočasné určenie podnikov, ktoré sú držiteľmi povolení pred nadobudnutím účinnosti pozmeňujúceho zákona z 1. júna 2005, „až do konečného určenia dotknutého správcu“. Zákon o plyne tak predlžuje povolenia týchto správcov až do ukončenia konania týkajúceho sa určenia správcov v súlade s požiadavkami stanovenými smernicou.

29 Belgické kráľovstvo pripúšťa, že ešte nepristúpilo ku konečnému určeniu správcov siete, spresňuje však, že toto konanie prebieha.

30 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že existencia nesplnenia povinnosti sa musí posudzovať podľa situácie v členskom štáte ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku (pozri najmä rozsudok zo 6. decembra 2007, Komisia/Nemecko, C-456/05, Zb. s. I-10517, bod 15). Vzhľadom na nepristúpenie k takémuto určeniu v tejto lehote treba konštatovať, že výhrada Komisie je dôvodná.

31 Skutočnosti uvedené Belgickým kráľovstvom, že dočasne určení správcovia jednak podliehajú rovnakým podmienkam a povinnostiam ako konečne určení správcovia a jednak spĺňajú požiadavky požadované pre toto konečné určenie, nedovoľujú vylúčiť existenciu nesplnenia povinností vyplývajúcich z článku 7 smernice týmto členským štátom.

32 Dočasné určenie týchto správcov totiž spôsobuje omeškanie prebratia článku 7 smernice, ktorý, ako uznalo aj Belgické kráľovstvo, stanovuje určenie týchto správcov na dvadsaťročné obdobie.

33 Preto je potrebné konštatovať, že Belgické kráľovstvo si tým, že nepristúpilo ku konečnému určeniu správcov prepravných zariadení, zásobníkov a zariadení LNG podľa článku 7 smernice, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z tohto ustanovenia.

O tretej výhrade založenej na neprebratí článku 22 ods. 3 písm. d) a e) a článku 22 ods. 4 smernice

Argumentácia účastníkov konania

34 Pokiaľ ide o nové významné zariadenia zemného plynu, Komisia tvrdí, že článok 15/5k zákona o plyne oprávňuje kráľa schvaľovať výnimky uvedené v článku 22 ods. 1 smernice, avšak bez toho, aby boli prebraté všetky podmienky vymedzené v tejto súvislosti v jej článku 22 ods. 3 písm. d a e) a článku 22 ods. 4. Podľa posledných uvedených ustanovení musí vnútroštátna právna úprava najmä výslovne upravovať uverejnenie a oznámenie každého rozhodnutia o výnimke Komisii, ako aj v prípadoch prepojenia povinnosť vopred konzultovať každé takéto rozhodnutie s ostatnými dotknutými členskými štátmi.

35 Komisia v tejto súvislosti uvádza, že všeobecné zásady, ktoré vyplývajú z vnútroštátnej legislatívy a upravujú správne akty i priame uplatnenie vyššie uvedených ustanovení smernice správnymi orgánmi, neposkytujú záruku úplného prebratia týchto ustanovení.

36 Čo sa týka pravidla uverejnenia rozhodnutia o výnimke, Belgické kráľovstvo tvrdí, že toto rozhodnutie sa ako akt prijatý kráľom podľa článkov 105 a 108 belgickej ústavy uverejňuje v súlade so všeobecnými zásadami, ktoré upravujú uverejňovanie aktov vydaných federálnym orgánom. Podľa týchto zásad je akt, ktorý je v záujme veľkého počtu osôb, povinne uverejnený v *Moniteur belge*. Uloženie tejto povinnosti v zákone o plyne je teda v rozpore tak so zásadou subsidiarity, ako aj so zásadou proporcionality.

37 Pokiaľ ide o prebratie článku 22 ods. 3 písm. e) a článku 22 ods. 4 smernice, ktorý sa týka konzultácie ostatných členských štátov v prípadoch prepojenia, ako aj oznámenia rozhodnutia o výnimke Komisii, Belgické kráľovstvo zdôrazňuje, že so zreteľom na

priamy účinok a prednosť práva Spoločenstva sú rovnaké povinnosti automaticky uložené belgickým orgánom, a preto ich nie je nutné prebrať do vnútroštátneho práva. Belgické kráľovstvo v tejto súvislosti uvádza judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej nezlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy s ustanoveniami Spoločenstva, vrátane priamo uplatniteľných ustanovení, možno s konečnou platnosťou odstrániť iba vnútroštátnymi ustanoveniami záväzného charakteru, pokiaľ smernica zakladá práva pre jednotlivcov (najmä rozsudok z 8. júla 1999, Komisia/Francúzsko, C-354/98, Zb. s. I-4927, bod 11). Podľa tohto členského štátu, keďže v tejto veci smernica neposkytuje práva jednotlivcom, takéto ustanovenie nemusí byť nevyhnutne prebraté do vnútroštátneho práva.

38 Nakoniec Belgické kráľovstvo na jednej strane tvrdí, že na zavedenie siete v rámci prepojenia je potrebné *ipso facto* prekročenie štátnej hranice a vyžaduje si tak spoluprácu s inými dotknutými členskými štátmi, a na druhej strane uvádza, že článok 15/5 zákona o plyne výslovne stanovuje, že žiadosti o udelenie výnimky musia byť oznámené Komisii.

Posúdenie Súdnym dvorom

39 Článok 22 ods. 1 smernice stanovuje, že členské štáty môžu v prípade nových významných plynárenských infraštruktúr uplatniť výnimky, najmä pokiaľ ide o pravidlá prístupu k sieťam. Tento článok vo svojom odseku 3 písm. d) a e) a odseku 4 stanovuje, že rozhodnutie o výnimke musí byť riadne odôvodnené, uverejnené a oznámené Komisii a že v prípade prepojenia musí byť takéto rozhodnutie prijaté po konzultácii s orgánmi dotknutých členských štátov.

40 Komisia Belgickému kráľovstvu vytýka, že neprebralo tieto ustanovenia, lebo zákon o plyne nepreberá všetky podmienky stanovené smernicou, pokiaľ ide o prijatie rozhodnutí o výnimke. Belgické kráľovstvo proti tomuto tvrdeniu nenamieta. Domnieva sa však, že nepodlieha povinnosti prebratia uvedených ustanovení jednak

vzhľadom na vnútroštátne všeobecné pravidlá týkajúce sa uverejňovania kráľovských aktov a jednak vzhľadom na priame uplatnenie ustanovení smernice.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry prebratie smernice do vnútroštátneho práva nevyžaduje nevyhnutne prijatie legislatívneho aktu v každom členskom štáte. Najmä existencia všeobecných zásad ústavného alebo správneho práva môže urobiť prebratie osobitnými legislatívnymi alebo správnymi opatreniami nadbytočným, avšak pod podmienkou, že tieto zásady účinne poskytujú záruku úplného uplatnenia smernice vnútroštátnymi správnymi orgánmi, že v prípade, keď predmetné ustanovenie smernice zakladá práva jednotlivcov, právna situácia vyplývajúca z týchto zásad je dostatočne presná a jasná a že oprávnené osoby sú schopné poznať svoje práva v plnom rozsahu, prípadne sa na ne odvolávať pred vnútroštátnymi súdmi (pozri najmä rozsudky z 23. mája 1985, Komisia/Nemecko, 29/84, Zb. s. 1661, bod 23, a zo 16. júna 2005, Komisia/Taliansko, C-456/03, Zb. s. I-5335, bod 51).

42 Čo sa v predmetnej veci týka prebratia článku 22 ods. 3 písm. d) smernice týkajúceho sa uverejnenia rozhodnutí o výnimke, treba uviesť, že Belgickým kráľovstvom uvedené všeobecné zásady belgického práva týkajúce sa uverejňovania aktov, podľa ktorých sa uverejňujú všetky akty, ktoré sú v záujme veľkého počtu osôb, nemožno považovať za také zásady, ktoré poskytujú záruku správneho a úplného prebratia tohto ustanovenia smernice. Toto ustanovenie totiž ukladá povinnosť, že všetky rozhodnutia týkajúce sa výnimiek udelených správcovi sa uverejňujú. Belgické kráľovstvo pritom neuviedlo skutočnosť, ktorá by umožnila presne a s určitosťou preukázať, že tieto rozhodnutia sa vždy považujú za rozhodnutia vo všeobecnom záujme, a teda že sa vždy uverejňujú.

43 Preto, ako uviedla aj Komisia, ak uvedené všeobecné zásady neposkytujú záruku úplného a správneho uplatnenia článku 22 ods. 3 písm. d) smernice, treba konštatovať, že Belgické kráľovstvo toto ustanovenie neprebralo správne.

44 Pokiaľ ide o tvrdenie Belgického kráľovstva v súvislosti s neexistenciou povinnosti prebratia ustanovení smernice týkajúcich sa požiadaviek predbežnej konzultácie s dotknutými členskými štátmi v prípade prepojenia, ako aj oznámenia rozhodnutí o výnimke Komisii, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 249 tretieho odseku ES vyplýva, že vykonanie smerníc Spoločenstva musí byť zabezpečené potrebnými opatreniami, ktoré prijme členský štát. Skutočnosť, že za osobitných okolností majú osoby podliehajúce súdnej právomoci v prípade neexistencie požadovaných vykonávacích opatrení alebo v prípade existencie opatrení, ktoré nie sú v súlade so smernicou, právo dovolávať sa pred súdmi uplatnenia smernice proti členskému štátu, ktorý si nesplnil svoju povinnosť, nemôže členskému štátu slúžiť ako odôvodnenie toho, aby sa zbavil povinnosti včasného prijatia opatrení zodpovedajúcich cieľu každej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. mája 1980, Komisia/Belgicko, 102/79, Zb. s. 1473, bod 12; z 11. augusta 1995, Komisia/Nemecko, C-433/93, Zb. s. I-2303, bod 24, a z 2. mája 1996, Komisia/Nemecko, C-253/95, Zb. s. I-2423, bod 13). Rovnako a o to viac skutočnosť, že určité ustanovenia predmetnej smernice sú priamo uplatniteľné vo vnútroštátnom právnom poriadku, nie je odôvodnením, ktoré oslobodzuje členské štáty od ich povinností prebratia smernice.

45 Nakoniec článok 15/05 ods. 4 zákona o plyne, ktorý stanovuje oznámenie žiadostí o udelenie výnimky Komisii, nemožno považovať za ustanovenie, ktoré preberá článok 22 ods. 4 smernice, keďže tento článok ukladá povinnosť oznámenia konečného rozhodnutia tejto inštitúcii, ako aj všetkých informácií týkajúcich sa tohto rozhodnutia.

46 Preto treba konštatovať, že Belgické kráľovstvo si tým, že neprebralo článok 22 ods. 3 písm. d) a e) a článok 22 ods. 4 smernice, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z týchto ustanovení.

O trovách

47 Na základe článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Belgické kráľovstvo na náhradu trov konania a Belgické kráľovstvo nemalo úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Belgické kráľovstvo si tým, že nepristúpilo ku konečnému určeniu správcov prepravných zariadení, zásobníkov a zariadení pre skvapalnený zemný plyn podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/55/ES z 26. júna 2003 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa ruší smernica 98/30/ES, a neprebralo článok 22 ods. 3 písm. d) a e) tejto smernice, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z týchto ustanovení.**

2. **Belgické kráľovstvo je povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy